

drage Forpagtninger til Jernbaneselskaber; der bruges Udtrykket „Forpagtning“ ganske klart og tydeligt, men i denne Lov af 23de Mai 1873 er Ordet „Forpagtning“ ikke nævnt, derimod er Ordet „Driftsoverdragelse“ hele Tiden anvendt. Det er klart, at Regjeringen ingenjomhelt Bemyndigelse har og har aldrig havt nogen Bemyndigelse til at give noget Løfte om Forpagtningsoverdragelse, og endnu mindre har den selvfølgelig havt Bemyndigelse til at give Løfte om en uopsigelig Forpagtningsoverdragelse mod en saa enorm Afgift, som der her er Tale om. Selv om vi se bort fra dette, hvad vi jo selvfølgelig ikke gjøre, saa har Regjeringen dog ingen Bemyndigelse til, hvad den har gjort; thi Regjeringen savner enhver Bemyndigelse til, gennem den Driftsoverdragelse, den vil foretage — vi se altsaa i dette Dieblik bort fra, om det er Driftsoverdragelse eller en Forpagtningsoverdragelse — hvorledes den end maatte være, at paadrage Staten en saa betydelig Byrde, som der paadrages den ved det Tilsgaagn om en Udvidelse af Rentegarantien, der findes nævnt i Skrivelserne. Thi det Tilsgaagn gaar jo ud paa, at Statens Rentegaranti kommer til at omfatte ikke blot Understudet ved Driften af Gjedserbanen, men desuden hele Forpagtningsafgiften, dersom ikke begge disse Dele dækkes ved den eventuelle Drift af de lolland-falsterke Baner og Gjedserbanen i Forening. Dertil mangler Ministeriet Bemyndigelse, og det fremgaar tydeligt nok af den Udtalelse, som jeg tillod mig at oplæse af Minister Jonnesbech i sin Tid om denne Sag. Jeg skal strax gjøre opmærksom paa, at Ministeren citerede Jonnesbechs Udtalelse urigtigt. Jeg mener ikke, at han læste den galt op, men da han fortolkede og forklarede den, lagde han meget Mære ind i den, end der laa. Han sagde nemlig, at det er klart, at heraf fremgaar, at Statens Rentegaranti maa afficeres ved Forpagtningens Overdragelse; thi Jonnesbech har ikke med et Ord talt om Forpagtningsafgiften. Det, han har sagt, er kun det, at han behøvede Bemyndigelse. Jeg har læst det op en Gang, saa jeg behøver ikke at læse det op igjen, men Indholdet var det, at han maatte paaase, at Statskassens Interesse ikke trædes for nær. Ja, det er fuldkommen rigtigt. Jeg vilde ønske, at den høitærede senere Indenrigsminister havde paaaset det Samme. Det er denne simple og ligefremme Betragtning, der har bragt ham til at stille Forslag, idet han erkjender, at han ikke kan give en saadan Tilladelse, der kan faae Indflydelse paa Statens Rentegaranti uden særlig Bemyndigelse.

Men en „Indflydelse paa Statens Rentegaranti“ er virkelig ingenlunde tilstrækkelig Hjemmel til, at Ministeren kan paaastaa, at han har Ret til at udvide Statens Rentegaranti paa den Maade, som han har gjort. Thi derved er det i det Allerhøieste muligt, at Minister Jonnesbech kan have tænkt paa en Ting, nemlig at det Beløb, som Eierne af Gjedserbanen betalte det lolland-falsterke Jernbaneselskab for Overtagelsen af Driften, slog til til at dække Udgifterne ved Driften. Det er det Allerhøieste, der kan pines ind i disse Ord, og det kan endda kun lægges ind i Minister Jonnesbechs Ord under Forudsætning af, at de ikke vare blevne modtagne. Men nu har jeg allerede ved Forhandlingen i Gaar tilladt mig at gjøre den høitærede Minister opmærksom paa, at disse Ord bleve ikke staaende uimodtagne, idet det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Werg), inden Lovforslaget vedtoges, fremsatte den Bemærkning, at han kun stemte og anbefalede Lovforslaget i Haab om, at det skulde lykkes Ministeriet gennem en stærkt ført Kontrol at holde Udbyttet af disse Sidebaner ude fra Regnskabet over Udbyttet af de tilstødende Baner. Det er da saa klart som Noget, at der er taget en bestemt Reservation mod, at der ved Driftens Overtagelse af Gjedserbanen af den lolland-falsterke Baner kan tilvebringes nogen Udvidelse af Rentegarantien, enten det saa er ved Forpagtningsafgiften eller ved at betale for Driften. Og denne sidste Udtalelse af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds blev ikke modtaget af Minister Jonnesbech. Der havde dog været al mulig Grund til, saa længe vi overhovedet forhandle loyalt med hinanden og ikke skjule Noget, at tage en Reservation overfor denne Udtalelse af et Medlem, der havde betydelig Indflydelse i Thinget, og paa hvis anbefaling eller Ikke-Anbefaling Lovforslagets Slæbne for en stor Del afgang, hvis Ministeren havde Noget at indvende derimod. Men Ministeren tav dertil og godkjendte saaledes i Virkeligheden, at det var den rigtige Fortolkning af de Ord, han havde udtalt i Forveien i en Debat med det selvsamme Medlem — ikke med Ordføreren, men netop med dette Medlem. Jeg tror altsaa herefter, det maa være saa klart som Noget, saavel efter Udtrykkene i Lovforslaget som efter de Forhandlinger, der bleve førte i Salen, at der ikke gennem de Transaktioner, der maatte ske med Ministerens Samtykke mellem Concessionshaveren paa Gjedserbanen og den, der drev de lolland-falsterke Baner, paa nogen Maade kan paabyrdes Staten en sørgøet Rentegaranti uden aldeles indirekte, nemlig for saa vidt det